

Spanska flugor från Pinden.

Altén, Victor August,

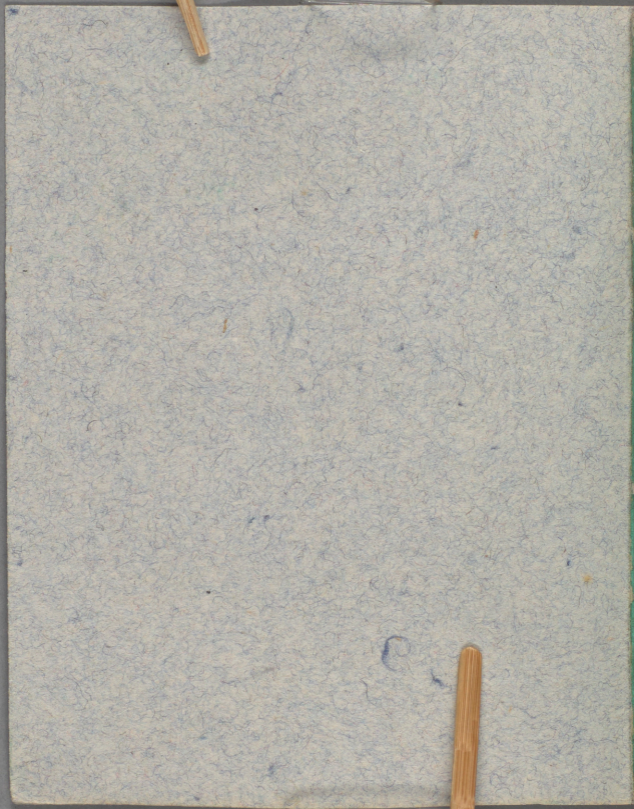
81 A Br.

ALTEN, V. A.
SPANSKA FLUGOR
FRÅN PINDEN

*lett b
(B)*

*Jönköping
1834*

ALTEN, V. A.

Vita So
(P)

Spanka Flugor

från

Pinden.

Första Flocken.

1834

Alton V.A.

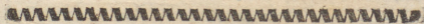
Spanska Flugor

från

P i n d e n.

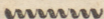

Första Flocken.

Jönköping,

N. E. Lundström.

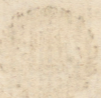
1834.

Spencer's English

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

~~~~~

Till Publicum!

För några år sedan utsändes, på Herr Carl August Nicanders requisition, alla "Fjärilar från Pinden," så att deras slägte der, beklagligtvis, alldeles utdött, och måste nu uppsökas i Svenska Litteraturföreningen, dit dessa landsmän äfven äro adresserade, dels för att bringa helsningar från hemlandets blommor, som frukta att hafva blifvit förgätne för de hyperboreiska, dels för att genom dess mäktiga protektion, komma, med osvedda vingar, förbi kritikens skärseld.

I Fjärilarnes ställe hafva nu Spanska Flugor inrotat sig på förstnämde ort, och såsom ett prof af dessa, visserligen mindre täcka, men långt nyttigare och helsosammare flygkräk, utsändes denna lilla flock till värda Publicum, och som detta allt mer och mer tycks stämmas för det réella, så vågar man hoppas på deras gunstiga emottagande, då snart flera skola komma efter.

Flygen derföre ut, J små sköna, gröna Flugor! Måtten J draga bra!

Phoibos Apollon.

~~~~~

*Till then höglärda Svenska
Litteraturförening.*

En gång i djurens stat, den vida,
man började ej kunna lida,
att hvar och en, förutan band,
gick, sprang och sjöng på egen hand. —
Allt hvad som tunga fått och lunga
kan ju, i egen tonart, sjunga. —
Så Lejonet med åsklikt tjut,
sitt hjertas känsla gjuter ut,
och Fåret bräker, Oxen bölar,
och kärligt gnägga käcka Fölar,
då Näktergalns och Vaktelns drill
af sjelfva vilden lyssnas till,
och fisken uppå böljans toppar,
högt plaskande, af glädje hoppår.
Hvad är väl Grodans sträfva låt
och Krokodillens hemska gråt,
om icke sång, så väl som hurning
för Solens Kung afflugors surring? —
Men nog, man icke längre tål
ett så alltför naturligt skral,
allt måste uti konstens degel.

förädlas, för att få den pregel,
 som fordras för att gälla få,
 som mästare af konstens skrå.
 Ja plastiskt måste gås och hoppas,
 och hvarje mun med kafvel stoppas,
 som sjunger enligt sin natur,
 och ej vill lära uti bur.

Så man beslöt, och en förening
 straxt uppstod, uti denna mening,
 af djur, som lärt sin harmoni
 i burar, stall, menageri,
 som, med ett ord, i menskors leder
 lärt ut sin konst och sina seder.
 Der såg man Apor visa sig
 på styfva linans knappa stig,
 der fullblodshingstar priset vunno,
 då snilleyrande de hunno
 till målet, förr än någon ann',
 i sansad gång, det äfven hann;
 der sjöngo Fåglar efter pipa,
 och lärde siffror att begripa,
 der Hundar dansade i takt,
 draperade i modets prakt;
 och gullfiskar i glasklot blänkte,
 och paddor uti pölar stänkte,
 och hvarje minsta rörelse,
 der syntes efter ordre ske.

Än visste man med mat dem locka,
och än med käpp till konster pocka,
och allting gjorde de så väl,
som någonsin en ödmjuk träl.
Att dylikt folk var gjort att dömma,
att rata eller att berömma
allt, torde inses ganska klart,
och följdén röjdes äfven snart.
Ej någon mygga tordes nysa,
ej minsta fisk i vattnet snysa,
ej heller någon Näktergal
utgjuta sina kärleksqval,
ej Lejon, ej en gång en loppa
mer vågade naturligt hoppa,
förr'n frågadt var Föreningen,
om det ock gillades af den,
och ingen utom detta gille
man ansåg äga minsta snille.
Så hördes snart ej något ljud,
som ej var enligt med dess bud,
och intet steg blef mera gånget,
atöfver stränga regeltvånget,
och man slapp höra sådant tjut,
se sådant sjelfsvåld hvar minut,
som nu bland djurens vilda skara.
Hvarför fick det ej längre vara?
Derpå Aesopus svara må;

men att det bättre måtte gå
 i Menniskolitteraturen
 än fordom bland de lärda djuren,
 derföre stiftat sig, hos oss,
 ett mäktigare ledningsbloss,
 att *Smak* och *Snille* lyckligt lysa
 förbi de skär, hvarför de rysa,
 utaf natur och enkelhet,
 i hamn af Phoebisk värdighet;
 och att med sina douaniärer,
 inöfvade, som militairer,
 väl akta vitterhetens land,
 för sens commun, som contraband.
 Till detta ställa vi vår kosa,
 och hoppas att få skäl att rosa
 vårt val. Tag vänligt oss emot,
 och skydda oss för Smällors hot,
 och sprid ikring vår andemening!
 O! *Svenska Litt'raturförening!*

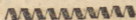
~~~~~

Blåa bandet och Crachanen.

Canalens långa, smala ban,
 med skäl man kallat blåa bandet,
 som ståtligt pryder Svea landet;
 Carlsborg den är nu dess Crachan.

Hvad är ej Sverige för en stat?
 Hur vet man der ej att belöna
 hvar dygd, ja, äfven hos de sköna;
 sjelf Svea är prejudikat.
 Fast hon är gammal är hon qvinna,
 och har nu blifvit Riddarinna.

Men tror man henne då så fåfäng vara,
 att hon mot dubbningskostnaden skall svara?
 skall hon väl låta fjjettra härdad hand
 af en crachan och af ett vattradt band?
 Nej, fast de fångsla många af dess söner,
 än fjellens diadème dess hjessa kröner,
 än flyter i dess ådror jernets blod,
 än fostras i dess sköte mannamod.
 Hon slita skall hvart enda slafviskt band,
 och segra eller dö med svärd i hand.

Svenska Färgerna.

- A. **H**varföre har Svea fått
 till Symboler Gult och Blått?
- B. Jag bestämdt ej svar kan gifva,
 deremot jag vill beskrifva
 endast uti korthet, här,
 hvad som dessa färger bär,

se'n besvara sjelf din fråga.
 Blå är himlahvalfvets båga,
 gul är Solen deruppå;
 svaflets eld är gul och blå;
 gul och blå är falsk och trogen;
 gul är säden, såsom mogen
 för att skördas, vänligt blå
 minnets blommor bland den stå;
 blå och gul blir den som nypes,
 den som slås och den — som strypes.
 Än en gång, säg nu min vän,
 verkliga betydelsen.

~~~~~

Riksdagsprocessionen.

Die Sklaven werden erst, dann werden die
 Tyrannen;
 und schnell zu gleicher Zeit.

— — — — —
 Mit Mäklergeiste schrein die Afterpatrioten,
 als bauten sie des Welttheils Glück,
 und sinken in den Staub, verrächtige
 Heloten,
 um einen Gnadenblick.

Seume

En Nordamerikan, en god naturens son,

som af Försynen fått till lån,
 en, som det tycks, nu sällsynt gåfva,
 se'n äta, dricka, njuta, sofva
 ha' blifvit hufvudsak
 på Europas vrak;
 den gåfvan var ett sundt förnuft,
 förädladt i den fria luft
 af visa lagars stränga öfning,
 beståndande vid hvarje pröfning
 af andras afund, egen dygd,
 och gifvande ett lika skygd
 åt alla, som Guds egen lag. —
 En sådan kom en vacker dag
 till ett af Europas länder,
 att, vid dess minnesdigra stränder,
 föröka värdet af sin skatt,
 med forskning i det gamlas natt,
 som nu belyst han tänkte finna,
 rätt klart af sanningens gudinna.
 Hur han sin väntan uppfylld fann,
 det öfverlemnar jag en ann',
 en kunnigare, att beskrifva,
 jag ville blott en teckning gifva
 utaf hans känsla, då han såg
 en gång ett herrligt Riksdagståg
 af Excellenser och Barouer,

af Riddare uti plutoner,
 af Prester, Borgare, Patroner
 och Bönder uti bataljoner;
 Medaljer Band och Guldgaloner,
 och stjernor, kedjor i festoner.
 Då ändtligt tåget tagit slut,
 han brast helt melancholiskt ut,
 med tåren i sitt stora öga,
 som vändes bönfullt mot det höga:
 "Gud! hvad har jag med häpnad sett?
 Det skakar hjerta, skakar vett,
 att skåda denna långa skara
 af slafvar, idel slafvar bara.
 Se denna oerhörda mängd
 af märken och af kedjors längd!
 Jag kan dem eljest ej förklara,
 än att de måste fjettrar vara,
 i mon af brotten, stora, små!
 O! låt dem snart sin frihet få!"

~~~~~

Recensenten.

Det sägs att Pope strök ut hvarannan rad,
 af ett poëme, hvars fader honom bad,
 att han, med sitt, så vidt berömda snille,
 det kära fostret corrigera ville,

och att han vid dess återlemnande,
till rimmarn med en ed försäkrade:
"Nu finnes qvar blott hälften af den dumhet,
det inneburit," och med inbillsk stumhet,
författarn för besväret tackade.

Uti Cholera Morbus nu vi se
en Recensent, så sträng mot menskligheten,
som nånsin Pope det var emot Poëten:
Hvarannan menniska hon med eig tar
och lemnar så blott hälften dårar qvar.

~~~~~

Quatuor Species.

En af de största Talare
de fyra Stånden föreföllo,
liksom de fyra Dvergarne,
söm fordom Svenska himlen höllo *).

Jag nekar icke likheten,
ty Dvergar äro de väl alla,
men jag är rädd att himmelen
de bära, snart med dem tör falla.

Dock nej, förglömmom ej att gäss **)
man till och med ej bör förakta,

---

*) Tegnér, Oscarsdagen 1823.

**) De räddade Capitolium i Rom.

och låt, som Quatuor Species,
oss dem på nära håll betrakta.

Låt *Bonden* vara *Addition*,
på den ju räknekonsten hvilar,
så äfven vår *Constitution*
på landtman, som dess fogning kilar.

Och *Borgaren* är *Subtraction*:
sin vinst han ifrån andras drager.
Vid Riksdagen är hans motion,
lik Salig Cajsas blott: "Man tager!"

Och uti *Multiplication*,
hvem uti den ej *Presten* känner?
Mångdubbla är hans religion,
och för att få gör han sig vänner.

I *Adeln* se vi *Division*,
det högsta, som allt annat delar
emellan sig. Vid full portion,
den säkert statens tvinsot helar.

Då på så arithmetisk bas
vår gamla Statsmachin sig grundar,
kan den omöjligt gå i kras;
nej, slug är den som tror och blundar.

Orättvisa.

Det är ju blott att vara klädig,
att klaga jemt min kära bror
på verlden; liten liksom stor,
du hör ju, att man kallar: *Nådig.*

~~~~~

Alchymien.

Du fröjdar dig, att Alchymien
man icke mer, som fordom, drifver,
att man har glömt den guldmanien,
och att allt klokare man blifver.

Ja visst man blifvit klokare,
ty konsten nu man riktigt funnit,
att göra guld och derföre
den såsom underverk försvunnit.

Det sker, min vän, på detta sätt:
Man bultar sönder gamla lumpor,
tills, lik en smaklig vällingsrätt,
vi skåda skjortor, lintyg, strumpor.

Nu slås den uppå messingsfat,
man den till pannekaka bakar,
och bättre än all annan mat
den, färdig, rik som fattig smakar.

Men först den riktigt stämplas bör,
och präntas, numeraras, målas;
allt på Fabriken sjelf man gör,
den, som det eftergör, han pålas.

Nu gullet färdigt är, min vän;
det kallas Statens reda pengar,
i Banken sker tillverkningen,
igenom Riksens Ständers drängar.

Och säg om icke Alchymien
har nått sin höjd, då utaf trasor,
man nu kan göra det, som Hin
ej kan med alla sina brasor?

Att charlatanskt förvillan syn,
pannakorna de vilja sockra
med några silfversockergryn,
men de förstå ej rätt att ockra.

Då först de drygt betala dem,
och bristen de likväl ej täcka,
som är lik åtta emot fem,
hvertill de ändå knappast räcka.

Jag därför spår och det med skäl:
Det går till fanders, hur de slaska;
de

de få med sina kunder gräl,
och sjelfva i sin välling plaska.

MMMMMMMM

Gengångarn.

En ande vandrar öfver vida jorden,
den sväfvar öfver land och öfver haf.
Fast i en klippa han är fångslad vorden,
han, Seklers Fenix, flyger ur sin graf.

Och tider flygta, tider skola komma;
igenom alla skall den anden gå,
så länge vintrar döda, vårar blomma,
så länge verldssystemets grunder stå.

Ett åskmoln likt i Atmosfern han hvilar,
med häpen väntan fylles hvarje själ,
och ljungeldslikt han sänder sina pilar,
som glädja styrkan, krossa våldets träl.

Då han gigantiskt genom rymden sväfvar,
sig själen vidgar hos hvar ärans son,
men vantrons furste lik ett asplöf bäfvar,
han känner hur den svigtar, mörkrets thron.

Och starka hjernor, som så säkert bygga
på egen kraft, på egen vishets grund,

som barn för spöken, krypa de så skygga
bak spisen, då den anden gör sin rund.

Ännu, som fordom, håller han de tömmar,
hvarmed han politikens tigrar styr,
det lif han gaf igenom verlden strömmar,
och glömskans häger för hans minne skyr.

Uti de mörkaste, åskdigra nätter,
då ingen stjerna syns vid himlens bryn,
på Austerlitz', på Jenas, Wagrams slätter
han stannar i sin flygt vid fasans syn.

Af tusental, som utur jorden stiga:
Skeletter klädda uti blodig drägt.
Han suckar: "O, för fördomshydrans liga
hur många offer! — Dock dess glaf ej bräckt!"

Och ofta syns han på de nakna fjellar,
hvarunder, en Titans, hans aska göms;
derfrån han skådar hur till fallet hållar
hvar Statskropp, der hans stränga lära glöms.

Med öfver hvälfda bröstet lagda armar,
och solens stråle i sin skarpa blick,
lugn ser han huru menskligheten larmar,
likt hafvets skum, för några ögoublick.

Och då den sväller mest uti sin yra,
han flyger, lik en Gud, från klippan ut,
att mäktigt hennes stolta böljor styra;
på egennyttans strider göra slut.

Han till *ett* mål dem alla vill förena
vill blott *en* jemnlighets, *en* sannings thron,
J Furstar, lyden! I från Sanct Helena.
J ännu kronor eller fjettrar fån.

J fåfängt sträfven honom att begrafva,
och vore det inunder Alper än:
Han evigt skall er lagar förestafva;
Han till er skräck, skall evigt gå igen.

Nykterheten.

Källarsamtal.

- A. **H**vad betyder, manne, nykterheten,
hvilken spökar nu i menskligheten,
och förbjuder både hel och half?
- B. Derpå är väl ej så lätt att svara;
meningen dock måste denna vara:
Hon vill blifva lik en nykter kalf.

Staten.

Hvad är Staten? En Citron.
 Klämmarn är Constitution.
 Skarmarne, som vanligt två,
 utaf Rikets Embetskrå:
 Verlds och andlig makt bestå.
 Styrelsen den klämmer på,
 att de stora saften få.
 Skalet folket plockar opp,
 för att stärka själ och kropp.

Kännemärket.

Efter tre dagar skall Pharao upphäfvad ditt
 hufvud och åter sätta dig i ditt embete;
 — — Och efter tre dagar skall Pharao
 upphäfvad ditt hufvud, och hänga dig i
 en galga: — —

i Mos B. 40: 13 & 19.

Man säger att små tjuvar få
 i rep och galge hänga,
 men att de stora fria gå,
 och fräckt på nacken svänga;

och consequent i vissa land, —
 förnimmen fina hjernor! —
 man ger de små allenast band,
 de stora band med stjernor.

Fadren och Barnen.

I en fattigstuga
 sitter gammal far,
 knotorna, att suga
 efter bättre dar.

Om de knotor kifvas
 många barn likväl,
 grymt derom de rifvas:
 hvad ej fås man stjal.

Pappa skall dem styra,
 ge dem lagom hvar,
 att, i snålhetsyra,
 ett ej alla tar.

Lätt är ej den saken,
 men två medel, dock,
 finns i leksakssmaken
 och berömmets lock.

Derför, att dem smeka
ger dem far lull, lull,
dermed gladt de leka,
hänga jackan full.

Och om det blir värre
väsen än förut,
kallar han dem Herre;
genast är det slut.

Det för barnatruppen
bete är på krok,
är som ägg af tuppen
i A B C - Bok.

Dessa hufven tomma,
som långörons, grå,
blifva då så fromma,
som de lammen, små.

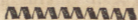
Far med dem kan göra,
då allt hvad han vill,
likt ett spann dem köra,
eller hålla still.

Sjelf i ro få blifva,
gnaga uti fred,

blott de närmsta gifva
några knotor med.

Hvad då dessa vraka
ta de andra opp,
tycka skönt det smaka,
under granlåtshopp.

Stjernfallet.

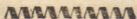
Enfaldigt samtal.

Vi se det med fasa det bådär ej frid,
det bådär en dom för oss alla.

Johannes har sagt: I den yttersta tid
skall stjernor från himmelen falla.

— — — — s

- A. **H**varför syntes på midsommardagea
inga stjernor uppå himlen mer?
B. Blef du ej af deras skimmer slagen?
Uppå rockarne de fallit ner.

Demokritiad.

Ha! Ha! Rätt löjlig är dock verdens gång,

och vörd, min själ, en lika löjlig sång:
 Se, hur den efter höjd och storhet sträfvar,
 och dock därför, som för en Jätte, bäfvar.

Knappt har den hunnit i sitt yra lopp,
 att klättra upp till någon klippas topp;
 af matthet darrar den i alla leder,
 och hissande den åter tumlar neder.

Och ser den någon stå på spetsen, fri
 från hvarje svaghets usla slafveri,
 och med förtjusning rymden öfverskåda,
 den finner i hans eldblick största våda.

Och vinkar han upp till sitt sköna land,
 och sträcker hjälpsamt ut sin starka hand,
 och vill ur räddhågans bastilj den släppa;
 den får af friska luften audetäppa.

Dock skäms han att ej följa hjeltens vink,
 ock kryper därför opp en instängd brink:
 "Man måste dock sauvera apparencen,
 och är det möjligt stjåla åt sig glansen."

Men krypets rätta syfte är likväl,
 att göra ock den frie till en träl.
 Hur skulle det, i stoftet, kunna tåla,
 att se en like uti solen stråla?

Och har det ändteligen hunnit opp,
 intill hans fötter uppå höjdens topp,
 som molnen solen, söka de betäcka
 den höge, och hans ljusa låga släcka.

Men lyckas det ej, fattar det hans fot,
 just då hans nåd det ödmjukt tager mot;
 som snölävin det drager honom neder,
 som gräshoppssvärm, en ödemark bereder.

En annan skara, som ej krypa kan
 ens upp till foten af den store man,
 med luredrejarslughet undergräfvat
 den starke, och med mullen honom qväfver.

Doek höjer hela denna vilda hop
 för friheten ett Jacobiniskt rop;
 men om hon i förståndets skrud sig visar,
 med fanatismen bort den heune risar.

Den bländas, famlar, rasar blind och yr,
 och faller uti samma band den skyr,
 om den, lik Etna, sig ej sjelf förtärer,
 i det den underjordens flamma närer.

Så smått och stort går om hvarann i qväf;
 så rycktes och *den Ende* i sin graf,

den ende, hvilken verlden kunnat höja
ur djupet, der den nu lär evigt dröja.

Rätt lustigt är det dock att se de små,
nu, som en afklippt fluga synes gå
på rutan, utur grafven vilja sträfva,
som de den store endast tänkte gräfva.

Men han, han sträfvar som en Fenix opp
ur grafven, i ett evigt högre lopp,
ser maskarne på egna tyngden dra, dra,
och skrattar högt med sångarn, ha, ha, ha, ha!

~~~~~

Constitutionerna.

Se, menskan går på tvenne ben,
men hela fänaden på fyra.
I Frankrike och Eugland sen
i tvenne kamrar Staten styra,
men fyra stånd vårt kära land.
Hvad slutsats ger det väl vid hand?

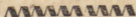
~~~~~

De Tappra.

De tappra och de fria,
för dem har lifvet glans.
Atterbom.

Säg ej, vår ungdom har ej samma mod,

som fordom flöt i våra fäders blod,
 att den sin bana ej förstår att bryta,
 i trots af gamla formers stela yta.
 Jag gossar sett utrustade till strid,
 just under fordna embetspligtens tid:
 som lindebarnet icke mera lindas,
 så låta de af ingenting sig bindas,
 när blott det gäller, att på ädelt fält
 förfäkta hvad som mål de för sig ställt,
 Jag sett dem detta fält så tankfullt mäta,
 som skulle hela världen de förgäta;
 jag sett dem vexla kulor med hvarann
 och stå likväl, som Carlar, man mot man,
 och att förnya striden icke tveka,
 fast de utaf naturen syntes bleka.
 Ett envig kampen liknade ibland,
 ett allmänt krig, ibland, om folk och land.
 Jag sett dem modigt tappa, vinna, dö,
 och hela dagen väpnade med — med queuo.

Fornforskarn och Kämpeanden.

En *Arndt*, som multnad vishet sög
 ur forntidsgrafvars natt,
 med spaden i en ättehög,
 uppsökte rostig skatt,

Då stötte han mot bergfast håll,
 och doft det återklang
 ur jättekämpens dunkla tjäll,
 och härdad spade sprang.

Ur djupet hördes det en röst,
 som ifrån *Jvars* tid;
 beklämdt blef forntidsforskarns bröst,
 som mesens vid en strid.

"Hvem är det," så det dånade,
 "som stör min Seklersro?
 Hvem är det, som ej unnade
 mig uti lugn få bo?"

"Hvad viljen j, pygméer, hvad
 uti min jättegrift?
 Gån, läsen på Historiens blad
 förfädernes bedrift."

"Gån, hämtan deras ande der,
 och deras tapperhet,
 men söken ej, att stilla här
 en djerf nyfikenhet."

"Men anden flög till Vallhall opp;
 dit hittar icke er.
 J derföre, med själ och kropp,
 i jorden sjunken ner."

“Så sjunken, sjunken då som sten;
 men lemnom oss i frid,
 och väcken tusenåra ben
 ej till er lumpna strid.”

“Om tomma gissningar och ord,
 om dårskaper och brott.
 Vi lefvat nog på denna jord,
 der formen ändras blott.”

“Vi vilja ej å nyo se
 de starkas tyranni,
 det sannas död, de svagas ve,
 de uslas kryperi.”

“Gån därför, lemnen oss i ro
 kring Odens kungastol,
 och söken ej i dödens bo
 odödlighetens Sol.”

~~~~~

*From önskan vid den stora
 öppningen i Söderköping
 d. 26 Sept. 1833.*

Ändteligen har det lyckats,
 Sveas stora Lavemang!

Catastrofen *) ståtligt smyckats
med Calas och med harang;

∴ och med dunder,
lik ett under,
konstig flod i dagen sprang. ∴∴

Öppningen är alltså vunnen
för den gamla Nordens mö;
hennes fruktan är försvunnen,
att utaf förstoppning dö.

∴∴ Fet och frodig,
skall hon, modig,
skräck och rikdom kring sig strö. ∴∴

Akten henne deck, go' vänner,
för en död af diarrhée.

Hvar och en, som sjelf sig känner,
vet, att slisk plär sådan ge.

∴∴ Bäska droppar
blott den stoppar:
Sanning är det bäskaste. ∴∴

---

*) Catastrofen är ändan på en sak, förklarade
en Informator, som derföre äfven, sedan han
gnott sig mot en vägg, af Frun fick veta, att
han hvitmenat Catastrofen.

*Kronstärkelse.**Samtal.*

- A. **S**äg mig dock hvad bemärkelse har titeln af *kronstärkelse*?
- B. Naturligtvis att kronor stärka; det kan du väl på namnet märka.
- A. Aha! Då räknas dertill allt, som vill dem gifva gammal halt: Betalta hurra och gazetter, högmåls-processer, bajonetter, band, stjernor, tittlar, dylikt kram, att bära både bak och fram. Ej underligt, deraf tillverkas en mängd, ty de behöfva stärkas, i sanning, om de ej tillhoppa snart skola falla, och man söpa dem skall ur verlden, med sitt släp af hof och anor, såsom skräp.

~~~~~

Förr och Nu.

Die Kunst geht nach Brod.
Leßing.

Fordom ur Castiliens vågor
Sångaren drack ljus och mod,

spridde guld, med sina lågor,
öfver mensklighetens flod,
och på vingade Pegasen,
flög han till Parnassens topp,
der han, af den yngsta gracen,
mottog lönen för sitt lopp.

Då med inspirerad tunga,
och med frigjord gudasjäl,
sågs han snillet blixtar slunga
mot tyrannen, mot hans träl;
hördes han serafiskt sjunga
hjeltarne för menskors väl,
manade han högt de unga,
att i maklighet ej gunga
bort sin krafts, sin tankes tid,
men, som meteorer ljunga
genom nattens falska frid:
verklig vinnes blott med strid.
Mildt han höjde se'n sin stämma
för en Eginhard och Emma,
för en kärlek sann och öm, —
i vår tid allenast dröm.
Lefvande ifrån hans hjerta,
ej i bläck och tryckarsvärta,

flöt den höga sångens ljud,
 gudomsgåfvan, då, till Gud:
 andens stråle till sin sol.

Nu, uppå en fyrbent stol,
 kryster han sig, för att vinna
 frihet åt sin sånggudinna,
 och en nådig blick af den,
 som har rang och penningen.
 För den mäktige han kryper,
 sanningen han varsamt, stryper,
 att hon ej må titta fram,
 näsvist, till besjungnas skam.
 Ängsligt prässar han sin hjerna,
 för att prisa nöjets tärna,
 en tyrann är nådig drott,
 slafven lydig pligten blott.

Sägen mig dock skälen, bröder,
 som så skarp förändring föder,
 att Pegasen förr som dagen
 ljus, nu är en brokig skäck
 just modern, med fläck vid fläck,
 gräsligt mager, illa slagen,
 för att, lik en åkarmärr,
 släpa sig uti ett kärr?

Ack, min vän, ser du ej skälen?
 Ser du intet rimmarträlen
 gå bredvid med käpp och säck?

MMMMMMMM

En Vällustings sista stunder.

Läkaren mig öfvergifvit
 ingenting har han förskrifvit;
 Presten nyss ifrån mig gått:
 respass jag af honom fått.
 Skall jag verkligen då sluta,
 att af nöjets källor njuta?
 Nej, jag vill — jag vill ej dö!
 Fast min känsla blifvit slö,
 fast min ungdomskraft är slappad,
 och förgyllningen är tappad,
 utaf lustans bågare,
 kan väl något återge
 hvad en sjukdom kunnat röfva;
 minst af allt får döden söfva
 mig invid sin kalla barm;
 vore det en flickas, varm,
 ja, då kunde det så vara,

och — om han mig söfde bara,
 ginge det ändå väl an,
 men — ack! sofva jag ej kan.
 Han mig säkert mer blott väcker,
 det är det som mig förskräcker,
 ty jag vill, jag *vill* ej se,
 hvad jag sett till vämjelse:
 Dessa kinder som jag blekte,
 dessa ögon *), hvilka lekte
 fordom, ständigt i min håg,
 dessa bålars heta våg.
 Nej, jag vill, *vill* ännu lefva;
 nya nöjen eftersträfva;
 ännu väl en variation
 ges på utnött vällustston;
 och i trots af alla domar,
 än en gång mig njutning blommar!
 Ja, jag känner hjertat slå
 fortare, och pulsen gå,
 såsom fordom hos min flicka,
 der champagne och kärlek dricka
 var mitt enda tidsfördrif.
 O, det var ett herrligt lif!

---

*) Flickors, korts och tärningars.

Ej jag längre kan mig styra.
 Kanske tror man det är yra,
 men jag känner mig så klar,
 som när jag bedrog min far.
 Ha! det dansar i min hjerna.
 Se, der kommer re'n en tärna.
 Men, hvad hon ser lustig ut.
 Jag tror tragedien är slut.
 Vildt kring skuldran hennes lockar!
 Se hur hon dem sönderplockar,
 som Ofelia sin krans.
 Kom då, täcka, tag en dans!
 Men hvad drar hon der ur barmen?
 Ack, en barnunge i armen,
 som hon slungar emot mig,
 sägande: "Den tillhör dig!"
 Dra för tusan, lilla satan,
 dig hon tagit upp på gatan.
 Jag vet ingenting af er.
 "Mins du då Lolotte ej mer,
 som du evig trohet svurit,
 som den kärlekspanten burit,
 tills, i födselns ögonblick,
 barnet lif, hon döden fick;

och som än med kärlekstankar,
sjungande kring rymden vankar?
Kom, nu är hon klädd till brud;
Låt oss vigas utaf Gud!"
Ha, ha, ha! det är rätt roligt,
att dig höra, hur förtroligt,
du ännu på eder tror,
som jag tusen flickor svor.
Gå, jag vill ej se dig mera;
jag kan inte äkta flera.
Ha, ha, ha! Se nu försvinner
hon, och blott som låga brinner.
Högst naturligt är det ju,
då hon brann för mig ännu.
Lågan vill till mig sig närma;
Gå, du plågar med din värma.
Gå! men i dess röda sken,
ser jag nya gästar re'n.
O! det var en faslig skara
utaf pack och bofvar bara,
se hur vildt de löpa kring,
slutande om mig en ring.
Nu de börja mig att klappa,
kalla, med en hals mig: "Pappa!
Lifvet du oss alla gaf,

gjorde steglet till vår graf.
Nu vi vilja dig belöna
och din sista stund försköna.
Du oss uti verlden satt,
uti hjälplöshetens natt,
derföre, vårt bröd att söka,
måste verldens brott vi öka.
Följ oss, pappa, nu till mor,
som hos Leviatan bor.”
Hu, hu, hu! — bort skorpioner
jag ej känner er dämoner.
Gån, det är för bittert skämt,
Ni mig verkligen skrämt.
Borta äro de och skratta
måste jag åt de besatta,
som mig ville låta tro,
att ett nöje, så kan gro.
Men se, äfven de, som lågor,
nalkas mig i gula vågor,
och se der, på detta haf,
stiger far min ur sin graf.
Han var jemt en munter gubbe,
alltid som en nygrön stubbe.
Men han bistert ser på mig.

Gubbe! är du ond så tåg.
 Jag är längesedan öfver
 badstutiden, du behöfver
 dina fyrkar icke mer;
 alltså, inga bannor fler,
 derför att jag fordom snattat
 litet af dem, och beskattat
 dig vid tipp och raffelbord,
 utaf drufvor litet smord.

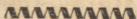
Se der, mamma vid hans sida.
 Hör jag rätt, så tycks hon qvida.
 O! det är en vaggsång blott:
 gullgossen skall sofva godt.
 Men med bachanalska chörer
 jag den nu, sig blanda hörer,
 och som ljungeld syns på svart,
 denna qvidan höres klart
 genom allt det hemska skrålet,
 likt en döendes på bålet;
 dervid tärningar och kort
 dansa ringdans, immerfort,
 ikring glas och fyllda bålar,
 och smådjeflar dricka skålar;
 armarne de sträcka ut,

ropa jemt: "Kom bror, och njut!"

Ja, jag kommer, re'n jag hoppar
bort till edra glada troppar,
öfver dessa röda vågor,
dessa skyhögt vräkta lågor,
öfver samvetsqual och plågor,
trampad oskuld, faderssorg,
moderstårar, till er borg.

Sen jag flyger, lyft af stormar,
förd af drakar, följd af ormar.

Hjelp! — Jag svindlar, går i qvaf!
Aj! — Och andan upp han gaf.

De Tre stora Tingen.

Tre stora ting ha' verlden sysselsatt
och sysselsätta skola alla tider,
om ej, ur barbariets fördomsnatt,
det snart för menniskan mot morgon lider.
Gestalt de hafva endast litet bytt
och rigtning, likt magneten invid polen;
ty Salomon har rätt, "att intet nytt
ännu har blifvit sett inunder solen."

Det första kallar man *Astrologie*;
 den lärde förr bland stjernor öden leta,
 och ännu tror man sig att deruti
 en menskas lefnadslycka kunna veta;
 men denna dömdes då — tänk hvilket skräck!
 blott efter deras plats på himlabågen;
 nu döms den efter platsen på en rock,
 och dit att få dem sträfvar hela hågen.

Det andra tinget är *de visas sten*;
 den som förmådde denna blott att finna,
 han trodde sig från hvarje villa ren
 och färdig hvarje kunskapshöjd att hinna.
 Nu önskas den, — ty säkert är han stor —
 att dermed ljuset ifrån jorden stänga;
 ty detta är dock hvarje oros mor:
 i mörkret ugglorna sig friast svänga.

Det tredje är *quadratens cirkelrund*,
 som genom sekler brytt de bästa hjernor,
 långt mer än hvarje vishets tunga pund,
 långt mer än himlens millioner stjernor:
 Nu går dock hela studium ut derpå,
 att republiker in i envåld passa. —
 Men, säge de, som mer än jag förstå,
 om ej idéerne dock äro krassa?

Nyare tidens Gasupplysning *).*Tidningarne.*

Vi Tidningar, upplysningens organer,
 Ekt rör, kring verlden sprida ut dess gas.
 Allt hvad som annars säges är romaner,
 vi äro sanningsljusets fullblodsrace.
 Vår låga hvarken sprakar eller röker;
 man fåfängt öfverallt dess make söker.

Publiken.

Ja, det är sannt, intill den minsta tanken;
 men gaset brinner ej — det känns på stanken.

~~~~~

Klagan.

O! de fordna, goda dagar,
 då hvart namn sig slöt på *ius*,
 då ännu i Tro och Lagar
 fann man både *ljus* och *jus*?
 Nu se'n man modernisera
 fått allting, finns intetdera.

~~~~~

---

*) Tegnér, Oscarsdagen 1823.

Den nya Eginhard *).

Natur kom och vig,
vig min Emma och mig.
Romance.

- A. **G**od dag, min bror! Men här är ingen hemma.
B. (med sin röst) Jo visst jag hemma är. Välkom-
men, bror!
A. Hvar är du då? Vål hör jag nu din stämma,
men kurra gömma leker du, jag tror.
Ah! Gossen se i nattrock dold af Emma.

~~~~~

Månförmörkelsen.

En gång en gråtmild Sonnettist
i grönan lund sig gick,
och lyssnade till trast på qvist,
och såg på månans blick,

---

*) Det torde vara tillåtet att påminna läsaren
det namnet *Emma*, som i forntiden bars af
Carl den Stores dotter och hans Minister.
Eginhards älskarinna och slutligen gemål,
sedermera ofta blifvit brukadt och missbru-
kadt för ömma älskarinnor, och sednast för
ett slags mycket stora och beqväma länstolar.

och suckade: "Ack! kunde jag
min Laura se, som du,
då hotade ej hjertats slag,
att spränga det i tu."

"Då höjdes det, på känslans våg,
så lugnt, som blånad sky
dig bär, och silfverren min håg
då vore, som din hy;
men nu förtärs af längtans brand
dess innersta gemak,
och bryter alla vettets band,
som krut ett kuttervrak."

O! sänk en stråle i dess sköt
utaf ditt blida sken,
gör dermed branden litet blöt,
och sänd den strålen se'n
till Laura, att den henne bär
en helsning från dess vän,
och säger att han qvitrar här,
lik hämplings-enklingen.

"Kanske att hennes hårda bröst
då rörs att möta mitt;
och hvarje qvåde ur mitt bröst,
skall, Måne! då bli ditt."

Till svar kom jordens svartfa rund
 för månan, som en plump
 i hans koncept, och lås för mund,
 ej förr klippt af hans stump.

vvvvvvvv

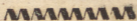
Committéen.

En gång en höna värpt ett ägg;
 för dess bestämmelse,
 sig satte, mellan skål och vägg,
 familjens Committé,
 bestående af far och mor,
 hönsgumman, dotter, son;
 sin mening bäst hvarenda tror,
 då, med en myndig ton,
 först fadren börjar orda så:
 "Låt det en todty bli,
 deraf vi lust och glädje få,
 och själen blifver fri."
 "Nej," sade mor, "det går ej an,
 nej, äggöl vill jag ha,
 då få deraf ju alla man,
 och det är alltid bra."
 Hönsgumman skrek: "Nej, nej, nej, nej!"

det aldrig blir utaf:
 Förtäras genast får det ej,
 det mer skall kasta af.
 Vi hönan lägga deruppå,
 när först hon flera lagt,
 förökadt hönshus då vi få.
 Nu jag min mening sagt.“
 ”Fy! hvem vill vara så der snål!”
 Nu dottren högvist pep —
 ”Jag vill det ha till skönhetsvål,
 jag nyss lärt detta knep.“
 ”Pah!“ sade sonen, ”pannkaka
 är likväl aldrabäst.
 Dertill jag, mamma, vill det ha,
 så får du mig till gäst.“
 Så hvar och en sin egen håg
 i rådet vägde blott.
 På Committéers stora våg
 så har det alltid gått.
 Den ena mot den andra stred
 af intet annat skäl,
 än att han blott sin vilja led,
 och gerna förde gräl.
 Så streds om ägget flera dar,

förutan vett och sans,
 tills far det slutligt våldsamt tar,
 då ruttet det befanns.

Themis Vägare.

Många omkring Themis tempel trängas,
 att få hålla hennes gyllne väg:
 de som vilja väga utestängas
 rättnu utaf vägarenas tåg.

De fem Stånden.

Två patrioter språkade
 om landets väl; en började:
 "Man än ett hjul har tänkt att sätta
 inunder statens gamla vagn,
 dock tviflar jag, och det med rätta,
 att det skall göra något gagn.
 Från gammal sägen vi ju hemte
 den stora sanning, att det femte
 af vagnens hjul ger intet stöd,
 är blott besvärligt öfverflöd."

“Ja du har rätt“ den andra återtog;
 “och är det då, i Herrans namn, ej nog
 att vi, likt Jesuiten Ravailac,
 som lömskt ihjäl den store Henric stack,
 af fyra vilda kampar sönderslitas,
 skall nu den femte äfven om oss bitas?
 och säg hvarför handteras då vår nord
 på detta grymma sätt?“ —

“För Kungamord.“

~~~~~

Europa.

Fru Europa tycks mig vara
 just i detta ögonblick
 i en ganska kinkig fara
 och ett rätt betänkligt skick.

Hufvudet är nästan tokigt
 utaf munkars mörka ord,
 tankeloppet rysligt brokigt,
 hafvande med brodermord.

Hjertats slag bli ständigt flera,
 som det sägs, för friheten;

men

men för salig man visst mera,
som kring verlden går igen.

Somnanbule är ock Europa,
och på köpet Clairvoyante,
ty i magen tycks sig hopa
ösannt ljus så väl som sannt.

Venstra handen, som beständigt
tog förut, nu blifvit lam,
och försöker, fast eländigt,
än balance att ge vår dam.

Högra handen, som har gifvit
ständigt bort sin rikedom,
svag af åderlätning blifvit,
och är snart på gåfvor tom.

Ja det enda, som förstoras
rättnu nedra delen är;
hvad i vidden vinns, förloras
dock i kraft, ty black hon bär.

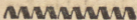
Så vill Tartarfursten fästa
sorgsna enkan vid sin borg;
men förstår hon rätt sitt bästa,
så får han — en duktig korg.

Eljest är jag rädd, det gäller
 Gummans sista lifsminut,
 ty när underredet sväller,
 lär det hastigt vara slut.

Ödets delning.

Du undrar på att ödet delar
 så olika åt sina barn,
 att ofta allt det bästa felar,
 det sämsta är den största karln.
 Se endast oxen, hvilken plöjer,
 han har blott fodret som han får;
 då den, som helt behändigt flöjer,
 alltjemt på feta klöfvern går.

Författareglädje.

Länge under press jag suckat,
 men åt plågan dock ej muckat,
 äntligen är nu jag tryckt,
 och af glädje halförryckt,

att, på lätta pappersvingar,
 till odödlighet jag svingar
 mig i dessa kära barn,
 högt uppöfver glömskans garn.
 O! hur svår var förr i världen
 denna sköna himmelsfärden:
 strida måste man med mod,
 evettas eller tappa blod,
 äga hufvud, såsom hjerta,
 nu med tryckarpres och svärta
 är den hela saken gjord,
 och till ljusets prest man smord.
 Ej en qvinna, som fått föda,
 så kan glädjas åt sin möda,
 som jag nu att vara tryckt.
 Jag af glädje blir förtryckt! —
 Blott jag ej dör af efterverkne:
 de förbannade kritikerne.

MMMMMMMM

Skaldekonster.

Skaldekonsten är det ljus,
 som belyser jordens grus.

och till dag förvandlar natten,
 är den tratten,
 hvarigenom himmelskt vin
 tappas uti menskan in.
 Menska! Ej som blindbock välj!
 Korcka ej din själs butelj!

~~~~~

Arabesker.

Man slår i botten på Champagnebuteljen, korken flyger ut, anden uppåt: Se der den första uppfostrings-principen.

Uppenbarelsen är Debet, Erfarenheten Credit af Öfvertygelsens Conto. Då de gå ihop kunna vi med säkerhet bygga på resultatet.

Anciennitets-principen vid befordringar är lik tuggans rättighet att sväljas, den må nu vara tuggad eller ej, sedan den vältats sin behöriga tid i munnen. Ofta uppstår likväl indigestion deraf.

~~~~~

Balb ist's vorüber, und der Erde geb' ich,
 der ew'gen Sonne die Atome wieder,
 die sich zu Schmerz und Lust in mir gefügt.

Schiller. (Salbots bödsmonolog i
 Jungfrun af Orleans.)

Menniskan kan liknas vid en boktryckare-
 form. Småningom sammanfogas de serskilda bok-
 stäverne och tecknen af den stora konstför-
 vandtinnan, Naturen, tills den, ändtligen fär-
 dig, visar ett mer eller mindre ordningsfullt
 helt, innehållande ibland en hög mening, ibland
 omening, blandad med fler eller färre tryckfel.
 Då den blifvit begagnad till den bestämda upp-
 lagen, för spridandet af sina rigtiga eller orig-
 tiga sätser, af sin vishet eller vantro, i det
 den sjelf blifvit tryckt under ödets stora, tunga
 press, söndertages den åter af samma hand, som
 sammanfogat den, hvarje särskildt del, hvarje
 typ, hvarje atome, lägges i sitt behöriga fack,
 men anden lefver beständigt i sin fullkomlig-
 het eller ofullkomlighet, uti sina efterlemnade
 verkningar, såsom tryckformen i de aftryckta
 exemplaren. Denna upplösning kalla vi hos
 menniskan: Död.

Den vise och dären hafva det gemensamt,
att aldrig komma i förlägenhet.

Menskolöften äro blommor,
sem för minsta stormvind falla af.

wwwwww

Rättelser.

- Sid. 26 rad. 9 nedifr. står i läs j.
 — 27 — 7 d:o står quene läs queue.
 — 29 — 3 d:o står 1833 läs 1852.
 — 30 — 3 d:o står Införmater läs Informator.

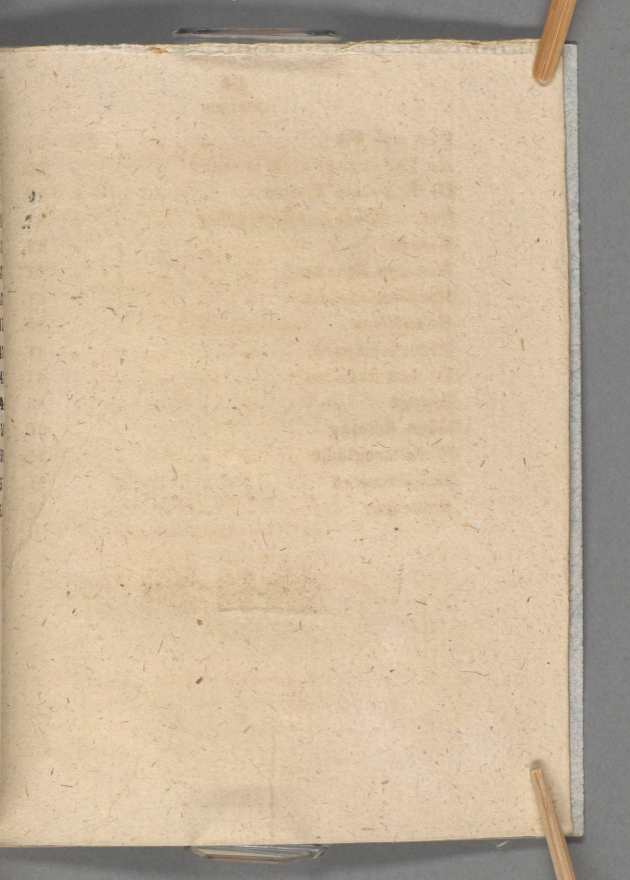
wwwwwwww

Namnlista.

Till Publicum	Sid. 3.
Till then höglärda Svenska Litteraturförening	5.
Blåa bandet och Crachanen	8.
Svenska Färgerna	9.
Riksdagsprocessionen	10.
Recensenten	12.
Quatuor Species	13.
Orättvisa	15.
Alchymien	15.
Gångångarna	17.
Nykterheten	19.
Staten	20.
Kännemärket	20.
Fadren och Barnen	21.
Stjernfallet	23.
Demokritiad	23.
Constitutionerna	26.
De Tappra	26.
Fornforskarna och Kämpeanden	27.
From önskan vid den stora öppningen i Söderköping d. 26 Sept. 1832.	29.
Kronstärkelse	31.

Förr och Nu	Sid. 31
En Vällustings sista stunder	34.
De Tre stora Tingen	40.
Nyare tidens Gasupplysning	42.
Klagan	42.
Den nya Eginhard	43.
Månförmörkelsen	43.
Committéen	45.
Themis Vägare	47.
De fem Stånden	47.
Europa	48.
Ödets delning	50.
Författareglädje	50.
Skaldekonsten	51.
Arabesker	52.

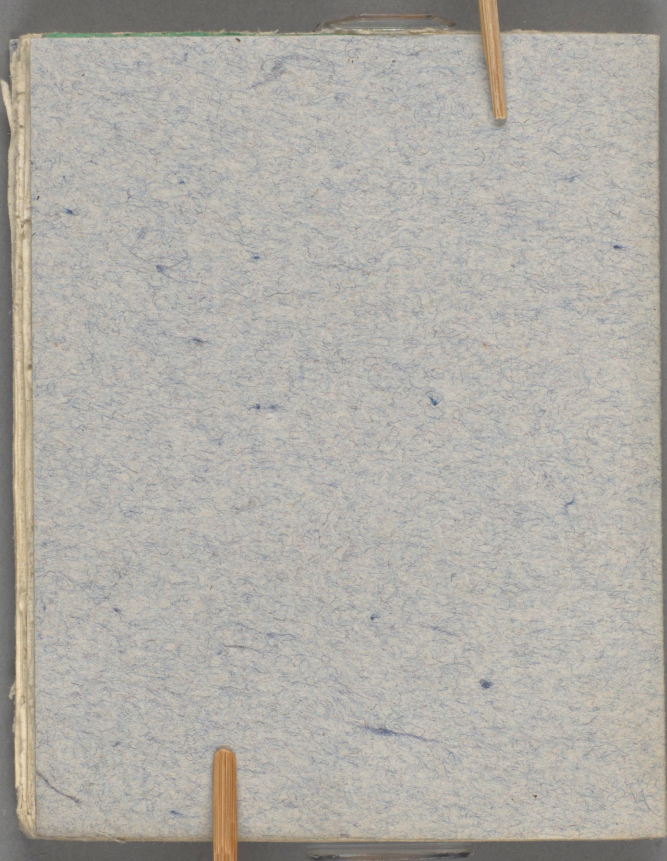

Priset: 16 sk. B:co.

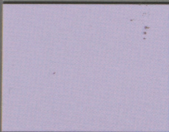

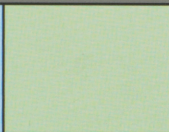
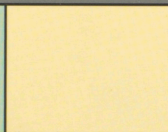
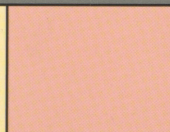
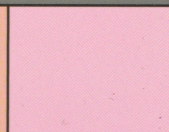
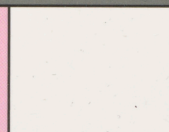
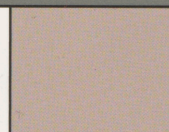
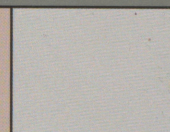

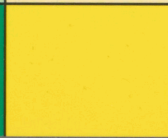

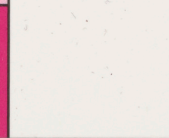

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black